

Het sluipende gevaar in iedere wijngaard : monocultuur

J. Gilberts

“Sinds de jaren vijftig is landbouw er buitengewoon goed in geslaagd de productiviteit van land te verlagen om de capaciteit te vergroten om meer voedsel vanaf de zijlijn te produceren. De zogenaamde Groene Revolutie kon een bevolking voeden die in de jaren vijftig ongeveer 2,5 miljard mensen was. En aan het einde van de eeuw, in 2000, telde de bevolking al 6 miljard. Dus in zekere zin was dit een heel groot succes, maar met enorme kosten, vooral voor het milieu,” zei Michael Goëss-Enzenberg, eigenaar van landgoed Manincor in Noord-Italië.

Wat moet een wijnbouwer doen? ‘Biodiversiteit’ is een van die verzamelwoorden geworden. Wanneer het wordt afgebroken en uit elkaar wordt getrokken, onthult het een bredere beweging naar een terugkeer naar de nabijheid van de natuur - werken met de natuurlijke grenzen van ecosystemen. We kennen de voordelen. Biodiversiteit in wijngaarden en in de bodem betekent gezonde en robuustere ecosystemen. Deze ecosystemen zijn daardoor beter bestand tegen ziekten en beter voorbereid om het hoofd te bieden aan een snel veranderend en ontwrichtend klimaat.

Geconfronteerd met deze grimmige waarheden, blijft er onder de wijnbereidingswereld weerstand tegen meer migratie naar duurzame manieren van werken. In Italië, waar wijnmakers gemiddeld slechts met ongeveer 1 ha per perceel werken, betekent de introductie van biodiversiteit niet dat je "je oogst moet verliezen of eruit moet halen". Aan de randen, of steilere delen van de wijngaard kun je mogelijkheden voor dieren introduceren. Zet nesten voor vogels tussen de wijnstokken. U hoeft geen bouwland mee te nemen. U kunt de biodiversiteit te introduceren in de wijngaarden te breken van de schadelijke monoculturen", aldus Goess-Enzenberg.

